

NĚCO JINÉHO: VOJTĚCH A IRENA HAVLOVI

Odkdy hraje a jak se vyvíjel Váš přístup k hudbě? VOJTA: Já jsem po konzervatoři dělal jazzovou muziku. Spolupracoval jsem s různými muzikantama jako je Jirka Stivín, Alan Vitouš a tak. S Irenou jsme začali společně hrát před 12 lety. V roce 1986 jsme založili kapelu Antiqua a moderná, kde jsme hráli starou muziku a zároveň naše skladby. Vlastně úplně na začátku jsme hráli na starý nástroje renesanční a ranně barokní muziku a postupně nás ty nástroje tak zaujaly, že jsme pro ně začali dělat svoji muziku, a pak jsme to rozšířili ještě o další nástroje: piano, violoncello, varhany a tak dál. IRENA: Já jsem studovala biologii a hrála deset let na kytaru. Pak jsem se učila na trumpetu a barokní nástroj, kterému se říká "cink". To je předchůdce hoboje. Od toho jsem se dostala k altoví violě da gamba. S Vojtou jsme potom zjistili, že tyhle dva nástroje, tenorová a altová viola da gamba, společně vytvářejí malej orchestr. Oni mají zvuk bohatý na alikvótní tóny, takže jsme začali vyvíjet speciální techniku hry na tyhle nástroje, která je víc na vibračním základě a začali jsme dělat písničky. **Takže nejezdíte stabilně se stejnými nástroji?** VOJTA: Nás baví to hodně měnit. Jakmile cítíme, že se něco uzavřelo, nebo naplnilo, tak hledáme inspiraci v dalších nástrojích. Proto některý naše cédéčka jsou na úplně jiný nástroj, než na který hrajeme. Třeba *Tajemná Gamelanie* je udělaná na indonéský nástroj gamelán, což je soubor různých gongů a tibetských misek. Každý to cédéčko je speciální projekt na jiné nástroje. V současné době jezdíme se třemi, nebo čtyřmi programy, který střídáme. Stále objevujeme nové možnosti. **K takovým nástrojům je potřeba duchovní zaměření.** IRENA: My se asi 12 let zabýváme východní filosofií. Párkrát jsme byli v Indii, máme duchovního indického mistra paramhans svámi Mahéšvaránanda, který žije částečně v Evropě, částečně v Indii. My jsme se v Indii zabývali tím, jak tam lidé žijou. Natáčeli jsme o tom i film, protože tam je na vesnicích mezi lidma hodně inspirace, citu, lásky a hezkejch věcí. Tady v Evropě je známá klasická indická hudba, a hudbu indických vesnic tady lidé neznaj. Nám se to zdálo být zajímavý a natočili jsme pár unikátních nahrávek. VOJTA: Vydali jsme z toho dvě cédéčka duchovní indické muziky a jeden speciální projekt *Ágny*. To byla naše muzika kombinovaná s písničkama z indické vesnice. **Kdysi jste hráli v Telči s Oldřichem Janotou. Jezdíte teď s někým?** VOJTA: S Oldřichem jsme skončili po revoluci, ale jinak nejvíc hrajeme ve dvou. Často spolupracujeme s různými divadelníkama, tanečnickama. Teď hodně pracujeme s výtvarníkem a performátorem Petrem Niklem na hudebně-vizuálním divadle a nedávno jsme spolupracovali s indickým trumpetistou Raishem Mehtou. Spíš nás baví hledat si výraz ve dvou, a pak se s někým na chvíli spojit. Hodně nás zajímá improvizace. Najít spontánnost okamžiku. **Odlíšovala se práce na hudbě k filmu *Cesta pustým lesem* od vaší dosavadní tvorby?** IRENA: Tam jsme poprvé zvolili novou sestavu nástrojů. Původně jsme dokonce chtěli postavit kapelu pro filmovou muziku, protože to byla příležitost dělat novou práci, ale charakter toho filmu nás vedl k jednoduchosti. Proto jsme zvolili piáno, violoncello a byl to pro nás úplně nový druh práce. Jako bychom se vraceli k barokní muzice formou kánonu. Určité motivy se opakovaly a procházely celým filmem. To se nám zalíbilo tak, že jsme pokračovali v dalších skladbách. **Kolik vlastně máte vydaných CD?** VOJTA: Nejdůležitějších je sedm autorských. První byla *Nátaha*, pak bylo *Malý modrý nic*, *Hudba tichá*, *Tajemná Gamelanie*, *Něžně ke světlu*, *Ágny*, *Marnost křidel*. S Oldřichem Janotou se jmenuje *Mezi vlnama* a s Raishem Mehtou *Jeden den v Benedigtu*.

z rozhovor děkuje Skřítek

Středa 5.8.98

Jablíčkov

Z P R A V O D A J

IAN HRUBÝ: PÁN PRSTENŮ BUDE!

Tak prý poprvé to nebývá nic moc, ale Asonance hrála včera v Telči poprvé a bylo to něco. Muzikanti jako Petr Surý (Cimbal Classic) nebo Jirka Plocek (Teagrass) si je pochvalovali. Hlavní síla Asonance je jednoznačně v tom, že jich je jako irských vlkodavů ve smečce Finna McColla, a že mají dudy. Hlavní nevýhodu slyším v basákoví, který sice ovládá humor, ale bohužel taky basovou kytaru s poněkud zábavovými gryfy. Jinak to ovšem zní výborně, škoda jen, že hlavní eso, zpěvačka Hana Horká, má jiné starosti (které jí samozřejmě z duše přejeme – má miminko!). Výborná je bodhránistka Blanka Lašťovičková (foto) a hlas "Skota" Petra Vacka. Loketní dudy uilleann pipes zní samozřejmě taky správně irsky, jen aby na jejich jedinečnost nezačala Asonance moc spoléhat. Ale co naplat. Kukulín je Kukulín a ač se keltské vlně vyhýbá jak může, zůstane největším Keltem všech dob (jak v mytologii, tak v české keltské muzice). Jeho síla je v jednoduchosti (tři hráči na housle, akordeon, hoboje, bombard a klávesy) a v nepopsatelné atmosféře, ve které se keltství mísí s barokem a středověkými nápěvy. Hudba Kukulína, to je zvuk hrdinských eposů, prastarých lesů,

bran z rohu a dávných ozvěn. Housle, bubny a rytmus z kláves, pronikavý bombard... Ruda Hálek je u mě nejlepším zpěvákem Prázdnin v Telči, ačkoliv mezi jeho výkřiky nezaznělo jediné známé slovo. V jeho jediném zařvání je víc emocí než v půlhodinovém bloku smutných písní Františka Stralczynského (takybonsai Slávek Forman je ovšem skvělý houslista). Nezbyvá než litovat půlhodinky, o kterou nás připravil děšť uprostřed hornpipu, kterého byla (podle Rudy Hála) škoda. "Pánbů na nás pěkně vystrčil prdel," komentoval nečekaný konec koncertu Jan Hrubý a později u piva chrlil své plány: "Ten Pán prstenů bude! Jestli bude sloužit zdravíčko, tak to příští rok napíšu. Ale to nebude jedno cédéčko. To musí být velký. Musíš vykreslit Gluma! Elronda a lady Galadriel! Ha! Honza Kolář má symfoňák, tak to tam dáme. Kytaru zahraje Michal Pavlíček... Ale to nemůže být suite, to je malý. To bude symfonie, víš!" Odjžděli v kapkách deště. Jan si nesl tričko Prázdniny v Telči, ve kterém "bude krmít vocce". Tak takhle to dopadá, když vám v mládí babička přečte z originálu Tolkienova Hobita. Skřítek

JARRET: JSME FAKT V POHODĚ

"My jsme v naprostý pohodě, takový tý fakt opravdu pohodě", odpověděl na otázku, co je u nich nového baskytarista mladé liberecké skupiny Jarret Marek Štulír. "Trochu jsme obměnili zvuk, přidali jsme bicí a celé se to kloní spíše k folkrocku. Také proto se již tolik nekamarádíme s teplickým Čtyrlístkem, s nímž jsme jezdili po koncertech a byli bráni jako taková severočeská dvojčata. Oni se nyní dali více na spirituály, takže teď my jsme žánrově hodně blízcí s Echolamou," prozradil Marek další novinky. A to taktně pomlčel, že v únoru vydali své první CD s názvem *Hic non sunt leones*, které je hodně dobré a v hodnocení Folk & Country šesti nezávislými kritiky se umístilo v prvních třetině žebříčku (nad Kamelotem i dalšími profiky). Recenzent Jiří moravský Brabec o něm dokonce napsal, že jeho jedinou chybou je, že není o 10 minut delší. GoGo

